

Arrest

nr. 56 594 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 24 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. FRANSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 25 mei 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neerdalende lijn.

1.2 Op 28 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 25.05.2010 door M., M., geboren te T., op 24.12.1969 en van Senegalese nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt enkel een verklaring op eer voor van de vader van betrokkene, de referentiepersoon. Deze verklaring kan niet aanvaard worden aangezien ze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: het voorgelegde inkomen is onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, rekening houdend met het geldend integratie-inkomen.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Verzoeker beroept zich op een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de motivering van de administratieve beslissing deugdelijk moet zijn. Dit betekent o.a. dat de genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaarbaar zijn.

In rechte betekent dit dat een juiste wettelijke grondslag aan de basis van de beslissing moet liggen en dat het wettelijk voorschrift dat de motivering schraagt, op juiste wijze wordt geïnterpreteerd.

Daarenboven dienen de relevante feiten waarop de beslissing is gebaseerd, te bestaan en juist te zijn. De feiten dienen zorgvuldig vastgesteld te zijn en juist te worden gekwalificeerd. Het bestuur dient volledig op de hoogte te zijn van de feiten die de besluitvorming kunnen beïnvloeden.

(Zie A. VAN MEENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringplicht" in W. VAN EECKHOUTTE (ed.), Publiekrecht, de doorwerking van het privaatrecht in het publiekrecht, Gent, Mys & Breesch, 1997, 206 e.v.)

Bijgevolg is de materiële motiveringsplicht geschonden wanneer:

- 1) met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening wordt gehouden;*
- 2) de motivering te summier, stereotiep of niet plausibel is;*
- 3) indien bepaalde gegevens worden vermeld waarvan de waarachtigheid niet werd nagegaan of kan worden nagegaan.*

(Zie S. BOUCKAERT. "Documentloze vreemdelingen. Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Antwerpen, Maklu, 2007, p 184 e.v.)

De Dienst voor Vreemdelingenzaken laat het volgende in haar beslissing gelden:

1. Met betrekking tot het “op heden” ten laste zijn van de referentiepersoon

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in dit verband het volgende:

“betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: het voorgelegde inkomen is onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, rekening houdend met het integratie-inkomen”.

Een familielid is ten laste van de Belg of EU-burger indien hij/zij in de maanden voorafgaand aan de aanvraag van de gezinshereniging afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die hij/zij komt vervoegen, om minimaal te overleven in zijn herkomstland, rekening houdend met zijn financiële en sociale omstandigheden. Het familielid moet m.a.w. ten laste zijn in het land van herkomst en niet in het gastland waar de aanvraag voor gezinshereniging wordt ingediend.

Het is aan de Dienst voor Vreemdelingenzaken niet toegestaan om in haar motivering de afweging te maken of de tenlasteneming geldt voor het heden en de toekomst. Het bewijs dient slechts betrekking te hebben op het nabije verleden voor de aankomst van het familielid in het land waar hij/zij de referentiepersoon komt vervoegen.

Het “ten laste” zijn is een feitenkwestie die op alle mogelijke manieren kan worden bewezen (Zie HvJ, C-215/03, Oulane en C-1/05, Jia). In de praktijk past de Dienst voor Vreemdelingenzaken echter een aantal interne criteria toe om het “ten laste” zijn te beoordelen, waaronder het maandelijks inkomen van de tenlastenemer. De afweging kan echter niet uitsluitend aan de hand van deze criteria worden bepaald.

Door te refereren naar het integratie-inkomen van verzoeker, gaat de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet na of verzoeker werkelijk ten laste is, maar of deze mogelijks in zijn eigen onderhoud zou kunnen voorzien. Deze redenering is niet toegestaan, aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken hier uitgaat van een hypothetische en niet van een feitelijke situatie (Zie de mededeling van 2 juli 2009 van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad, stuk 15). Voorts werd dit feitelijke gegeven op een onjuiste manier geïnterpreteerd om te concluderen tot het niet ten laste zijn. Het zeer beperkte integratie-inkomen van verzoeker (zie stuk 9) geeft immers duidelijk aan dat deze onmogelijk in zijn eigen onderhoud kan voorzien en bijgevolg juist wel ten laste is van de gezinshereniger.

Tenslotte houdt de Dienst voor Vreemdelingenzaken bij het nagaan of verzoeker op heden ten laste is van de gezinshereniger geen rekening met andere feitelijke gegevens dan het inkomen van de vader van verzoeker en het integratie-inkomen van verzoeker zelf. Zo werd onder meer zijn ernstige medische toestand niet in acht genomen, waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk financiële hulp nodig heeft en dus ten laste is van zijn vader.

2. met betrekking tot het “in het verleden” ten laste zijn van de referentiepersoon

De Dienst voor Vreemdelingenzaken vermeldt in haar beslissing het volgende:

“betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt enkel een verklaring op eer voor van de vader van betrokkene, de referentiepersoon. Deze verklaring kan niet aanvaard worden aangezien ze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden”.

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin bijstand voor de aanvang van de gezinshereniging moet zijn verleend. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard was. Dit bewijs kan, zoals hierboven reeds vermeld, op alle mogelijke manieren worden geleverd. Dit houdt in dat verzoeker ook via een verklaring op eer van zijn vader kon bewijzen dat hij in Senegal ten laste was van zijn vader, hetgeen hij wel degelijk heeft gedaan. Bovendien werd hier ook geen rekening gehouden met zaken zoals het medische verleden van verzoeker, waaruit onomstotelijk blijkt dat deze hulpbehoevend was in zijn land van herkomst.

3. Besluit

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft door zulks te oordelen haar beslissing genomen op basis van verkeerd geïnterpreteerde feiten en onvolledige gegevens.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van het algemeen rechtsbeginsel dat zegt dat elke bestuurlijke beslissing materieel gemotiveerd moet zijn door te stellen dat de verzoeker niet bewijst dat hij “op heden” en “in het verleden” ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

De beslissing dient derhalve te worden vernietigd. (...)”

3.2 Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet weigeren van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 25 mei 2010, op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, een aanvraag heeft ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neerdalende lijn. De verzoekende partij wordt verzocht de volgende documenten voor te leggen binnen de drie maanden, ten laatste 24 augustus 2010: geboorteakte, bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen, bewijs niet ten laste OCMW, ziekteverzekering, inkomsten gevestigde.

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)”

3° de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°; beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

6° familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet :

a) het bewijs van de bloed- of aanverwantschap of partnerschap zoals bedoeld in artikel 44; (...)

d) voor de bloedverwanten in neergaande lijn die minstens 21 jaar zijn, de bloedverwanten in opgaande lijn en de kinderen bedoeld in artikel 40bis, § 4, derde lid, van de wet : het bewijs dat zij ten laste zijn van de betrokken burger van de Unie;

De verzoekende partij dient bijgevolg haar bewijs van bloed-of aanverwantschap aan te tonen en het bewijs dat zij ten laste is van haar vader, de referentiepersoon.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

“Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt enkel een verklaring op eer voor van de vader van betrokkene, de referentiepersoon. Deze verklaring kan niet aanvaard worden aangezien ze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: het voorgelegde inkomen is onvoldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, rekening houdend met het geldend integratie-inkomen.”

3.4 De verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing genomen is op basis van verkeerd geïnterpreteerde feiten en onvolledige gegevens.

Het eerste onderdeel van het middel betreft de motivering *‘met betrekking tot het “op heden” ten laste zijn van de referentiepersoon’*.

De verzoekende partij is van mening dat het familielid ten laste moet zijn in het land van herkomst en niet in het gastland waar de aanvraag voor gezinshereniging wordt ingediend. Het is de Dienst Vreemdelingenzaken niet toegestaan om in haar motivering de afweging te maken of de tenlasteneming geldt voor het heden en de toekomst. Het bewijs dient slechts betrekking te hebben op het nabije verleden voor de aankomst van het familielid in het land waar hij/zij de referentiepersoon komt vervoegen. Verder stelt de verzoekende partij dat het ‘ten laste’ zijn een feitenkwestie is die op alle mogelijke manieren kan bewezen worden, maar dat in de praktijk de Dienst Vreemdelingenzaken echter een aantal interne criteria toepast om het ‘ten laste’ zijn te beoordelen. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat niet na of de verzoekende partij werkelijk ten laste is en houdt geen rekening met andere feitelijke gegevens dan het inkomen van de vader van de verzoekende partij en het integratie-inkomen van de verzoekende partij zelf.

Het tweede onderdeel van het middel betreft de motivering *‘met betrekking tot het “in het verleden” ten laste zijn van de referentiepersoon’*.

De verzoekende partij stelt dat dit bewijs op alle mogelijke manieren kan worden geleverd, ook via een verklaring op eer van de vader. Verder werd geen rekening gehouden met het medisch verleden van de verzoekende partij, waaruit onomstotelijk blijkt dat deze hulpbehoevend was in het land van herkomst.

Om vast te stellen of een persoon ten laste is van een familielid dient te worden geverifieerd of deze persoon de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in zijn land van herkomst (ter vergelijking kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip ten laste in het gemeenschapsrecht: HvJ C-1/05, Jia, 9 januari 2007). Het volstaat niet dat een vreemdeling in een ver verleden ten laste was van een familielid: de afhankelijkheidssituatie dient effectief te bestaan op het ogenblik dat de vreemdeling verzoekt om een hereniging met de Belg of de EU-onderdaan.

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en – appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en de overlegging ervan vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht.

De verzoekende partij heeft echter niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van haar vader, de referentiepersoon. De verzoekende partij legt enkel een verklaring op eer van haar vader neer. Aangezien deze verklaring niet op haar waarachtigheid kan worden getoetst kan deze verklaring niet aanvaard worden door de gemachtigde van de staatssecretaris. Het feit dat de gemachtigde tevens heeft onderzocht of de verzoekende partij op heden ten laste is van haar vader en stelt dat zij dit niet afdoende aantoonst daar het voorgelegde inkomen onvoldoende is om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van haar vader.

De verzoekende partij stelt dat onder meer zijn ernstige medische toestand mee in rekening moest worden genomen en niet enkel het inkomen van haar vader en het integratie-inkomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij echter enkel een ‘verklaring op eer’ van de vader van de verzoekende partij en een ‘inkomstengarantie voor ouderen’ met het detail van het bedrag dat de vader van de verzoekende partij ontvangt, heeft overgemaakt. Uit niets blijkt echter dat de verzoekende partij haar medische situatie heeft aangebracht als bewijs ten laste te zijn van haar vader, de referentiepersoon. Zodoende is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris dit gegeven niet betreft in haar onderzoek of dat zij ten laste is van haar vader. Het is bovendien aan de verzoekende partij om de nodige bewijzen aan te brengen.

In dit kader is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te besluiten dat de verzoekende partij niet voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS